

WSOY

STEPHANIE
GARBER

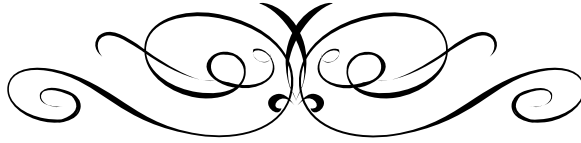
VALENDA

CARAVAL 2

SARJASSA ILMESTYNYT

Caraval

STEPHANIE GARBER

VALENDA

CARAVAL 2

SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
LEGENDARY

Copyright © 2018 by Stephanie Garber
Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja WSOY 2018
Kartta: Rhys Davies

ISBN 978-951-0-43444-4

Painettu EU:ssa

Mathewille, joka antoi vuolukiven
Allisonille, joka sanoi, että Dashiell on väärä nimi
Ja teille molemmille, koska olette niin mahtavia sisaruksia

MAUSTEKORTTELI

SATINIKORTTELI

ELANTINEN
PALATSI

SATAMA

Rhys Davies

TEMPELLIALUE

IDYLLVILLIN LINNA

YLIPISTOPIIRI

VALENDA

Seitsemän vuotta sitten

J oissakin huoneissa piileskeli vuoteiden alla hirviöitä, mutta Tella oli varma, että äidin huoneessa lymysi lumous. Ilmassa väreili smaragdivaloo, aivan kuin siellä olisi kisailnut keijuja äidin ollessa poissa. Huoneessa tuoksuivat salaisista puutarhoista poimitut kukat, ja tuulettomanakin päivänä mahtavan katosvuoteen ohuet verhot leyyhivät. Katon sitriinikruunu tervehti Tellaa sointuvasti helisten, ja niinpä oli helppo kuvitella, että huone oli noiduttu portti toiseen maailmaan.

Tellan pienistä jaloista ei päässyt ääntäkään, kun hän sipsutti paksujen norsunluunvalkoisten mattojen poikki äidin lipastolle. Hän vilkaisi nopeasti olkansa yli ja sieppasi äidin korurasian. Rasia oli helmiäistä ja koristettu kultafiligraanilla, joka oli kuin hämähäkinseittiä sen pinnassa, ja se oli liukas ja painava Tellan käsissä. Lisäksi hän kuvitteli aina, että se oli lumottu, sillä hänen sormistaan ei jäänyt siihen jälkiä silloinkaan, kun ne olivat likaiset.

Äiti antoi tyttöjensä leikkiä puvuillaan ja kokeilla hienoja kenkiään, mutta tähän rasiaan hän oli kieltänyt heitä koskemasta, ja siksi se oli Tellasta sitäkin vastustamattomampi.

Scarlett saattoi päivät pitkät unelmoida Caravalin kaltaisista kiertävistä esityksistä, mutta Tella halusi seikkailla oikeasti.

Tänään hän leikki, että häijy kuningatar piti nuorta keijuprinssiä vankinaan, ja pelastaakseen prinssin Tellan piti varastaa oma lempikorunsa, äidin opaalisormus. Valkea kivi oli karhea ja kova, monisakaraisen tähden muotoinen, ja sen terävät kärjet pistivät joskus haavoja sormiin. Mutta kun hän piti opaalia valoa vasten, kivi säihkyi niin, että huone täyttyi kirsikanpunaisista, kultaisista ja laventelinsinisistä säkenistä, joissa häilyi maagisten manausten ja kapinallisen keijupölyn tuntu.

Ikävä kyllä messinginvärinen rengas oli liian iso Tellalle, mutta aina avatessaan rasian hän sujautti sen sormeensa siltä varalta, että olisikin vähän kasvanut. Tänään, juuri kokeillessaan sormusta, hän äkkäsi rasiassa jotain uutta.

Kattokruunu hiljeni, aivan kuin sekin olisi yllättynyt.

Tella tiesi ulkomuistista mitä rasiassa oli: huolellisesti laskostettu samettinauha jossa oli kultareunus, verenpunaiset scarletkorvakorut, mustunut hopeapullo jossa äidin väittämän mukaan oli enkelinkyyneliä, norsunluumedaljonki joka ei auennut, gagaattirannekoru joka näytti siltä, että olisi kuulunut pikemminkin noidan käteen kuin äidin siroon ranteeseen.

Yhteen esineeseen Tella ei ikinä koskenut: likaisenharmaaseen pussukkaan, joka haisi homeisilta lehdiltä ja kalmansuloiselta kuolemalta. *Pitää peikot loitolla*, äiti oli kerran häرنännyt. Haju piti loitolla myös Tellan.

Mutta tänään ruma pieni pussi kiinnitti Tellan huomion, sillä se lepatti. Ensin ne näytti homeiselta nyytiltä, joka lemusi rappiolta. Seuraavassa silmänräpäyksessä sen paikalla lepäsi kiiltävä korttipakka, joka oli sidottu sirolla satiininauhalla. Väläyksessä se oli taas inhottava pussukka ja sitten uudelleen korttipakka.

Tella hylkäsi leikkinsä, nappasi kiinni silkinsileästä nauhasta ja otti korttipakan rasiasta. Se lakkasi oitis muuttamasta muotoaan.

Kortit olivat äärettömän sieviä. Liki mustanvioletissa taustassa välkähteli kultahippuja ja kiemurteli syvän punavioletti kohokuvio, joka sai ajattelemaan kosteita kukkia, noidanverta ja taikuutta.

Nämä olivat aivan toista maata kuin ne veltot mustavalkoiset

kortit, joilla isän vartijat olivat opettaneet häntä pelaamaan uhka-pelejä. Tella istuutui matolle. Hänen näppärät sormensa kihelmöivät, kun hän avasi nauhan ja käänsi esiin ensimmäisen kortin.

Kuvan nuori nainen toi mieleen vangitun prinsessan. Hänen kaunis valkoinen pukunsa oli riekaleina ja hänen kyynelen muotoiset silmänsä olivat kauniit kuin meren hioma lasi mutta niin murheelliset, että niitä teki kipeää katsoa. Huomiotaherättävintä oli, että hänen päänsä oli vangittu helmistä punottuun pyöreään häkkiin.

Kortin alareunassa luki: *Kalmaimpi*.

Tellaa puistatti. Hän ei pitänyt kortin nimestä eikä hän pitänyt häkeistä, ei edes helmihäkeistä. Yhtäkkiä hänestä alkoi tuntua, ettei äiti olisi halunnut hänen näkevän näitä kortteja, mutta se ei estänyt häntä kääntämästä esiin seuraavaa.

Kortin alaosassa luki nimi *Herttaprinssi*.

Kortissa oli nuori mies, jonka kasvot olivat pelkkiä kulmia ja huulet kapeat ja terävät kuin veitsi. Hän piteli kädessään tikaria suipon leuan tasalla, ja hänen silmistään norui punaisia kyyneliä, saman värisiä kuin suupieliä tahraava veri.

Tella hätkähti, kun prinssin kuva lepatti, katosi ja ilmestyi takaisin samalla tavoin kuin inhottava pussukka äsken.

Silloin hänen olisi pitänyt lopettaa. Näitä kortteja ei ollut tarkoitettu leikkimiseen, se oli selvä. Silti hänestä tavallaan tuntui, että hänen oli ollut tarkoitus löytää ne. Ne olivat todellisemmat kuin hänen kuvitelmiensa häijy kuningatar ja keijuprinssi, ja hän rohkeni ajatella, että ne ehkä johdattaisivat hänet ihan oikeaan seikkailuun.

Seuraava kortti, jonka hän käänsi, tuntui muita lämpimämmältä. *Araakkeli*.

Merkillinen nimi ei sanonut hänelle mitään, mutta kortti ei vaikuttanut väkivaltaiselta kuten edelliset. Reunoilla kulki sulan kullan värisiä koristekiehkuroita, ja keskiosa oli hopeinen kuin peili – ei, sehän oli peili. Tella näki sen hohtavasta pinnasta omat hunajanvaaleat kiharansa ja pyöreät ruskeat silmänsä. Mutta kun hän katsoi kuvaa lähempää, se muuttui vääräksi. Hänen ruusunpunaiset huulensa vapisivat, ja poskille norui isoja kyyneliä.

Tella ei itkenyt ikinä. Ei edes silloin, kun isä käytti ankaria sanoja tai Felipe suosi isosiskoa eikä häntä.

”Ajattelin, että saattaisin löytää sinut täältä, kultapieni”, kuului äidin suloinen ääni, kun hän hulmahti sisään. ”Mitä seikkailuja olet tänään kokenut?”

Kun äiti kumartui kohti matolla istuvaa Tellaa, hiukset valahtivat hänen älykkäiden kasvojensa ympärille kuin ihana virta. Äidillä oli samanlaiset tummanruskeat kiharat kuin Scarlettilla, mutta Tellalla oli äidin oliivi-iho, joka hohti aivan kuin tähdet olisivat sitä suudelleet. Nyt äiti kuitenkin kalpeni kuukivenvalkeaksi, kun hänen katseensa osui Kalmaimmen ja Herttaprinssin kuviin.

”Mistä sinä nuo olet löytänyt?” Äidin ääni oli yhä suloinen, mutta hän sieppasi kortit itselleen niin nopeasti, että Tella arvasi olleensa todella tuhma. Yleensä äiti ei pannut pahakseen hänen alituista tottelemattomuuttaan. Äiti vain toruskeli lempeästi, neuvoipa joskus jopa, miten päästä kiipeleistä pikku rikkeiden jälkeen. Isä sen sijaan osasi olla äkkipikainen. Äiti oli lauha tuuli, joka sammutti isän kipinät ennen kuin ne roihahtivat tuleen. Mutta nyt äiti puolestaan näytti siltä kuin olisi halunnut leimahtaa liekkiin ja käyttää kortteja sytykkeinä.

”Löysin ne sinun korurasiastasi”, Tella sanoi. ”Anteeksi. En tietenkään, ettei niihin saa koskea.”

”Ei se mitään.” Äiti silitti Tellan kiharoita. ”Ei ollut tarkoitus säikäyttää. Mutta minäkään en mielelläni koske noihin kortteihin.”

”Miksi sinulla sitten on ne?”

Äiti kätki kortit helmoihinsa ja nosti rasian korkealle hyllylle sängyn viereen, Tellan ulottumattomiin.

Tella pelkäsi, että keskustelu oli ohi, ja isän kanssa olisi luultavasti ollutkin. Mutta äiti ei jättänyt vastaamatta tyttäriensä kysymyksiin. Kun rasia oli pantu turvallisesti pois, hän laskeutui matolle Tellan viereen.

”Toivon, etten olisi koskaan löytänyt noita kortteja”, hän kuiskasi, ”mutta lupaan kertoa niistä sinulle, jos vannot voimasanalla, ettet ikinä enää koske tähän pakkaan etkä muihin vastaaviin.”

”Mutta sinähän olet kieltänyt Scarlettia ja minua käyttämästä voimasanoja.”

”Tarkoitin silloin kiro sanoja.” Äidin suupieleen palasi hymy, aivan kuin hän olisi paljastamaisillaan Tellalle aivan erityisen salaisuuden. Näin oli aina: saadessaan äidin säihkyvän huomion kokonaan itselleen Tella tunsi olevansa tähti, jota maailma kiersi. ”Mitä minä olen aina sanonut tulevaisuudesta?”

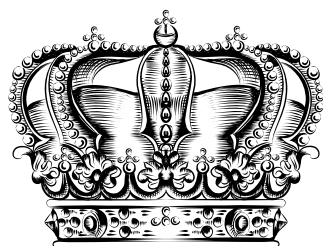
”Jokaisella ihmisellä on valta kirjoittaa oma tulevaisuutensa”, Tella vastasi.

”Juuri niin”, äiti sanoi. ”Sinun tulevaisuutesi voi olla juuri sellainen kuin haluat. Meillä on kaikilla valta valita oma osamme. Mutta kultaseni, jos pelaat noilla korteilla, annat niihin piirretyille Kohotaloille tilaisuuden muuttaa polkusi suuntaa. Ihmiset ennustavat tulevaisuutta Kohtalon korttipakoilla, samanlaisilla kuin tuo, jota sinä äsken sormeilit, ja kun tulevaisuus kerran on ennustettu, siitä tulee elävä olento, joka taistelee kynsin hampain käydäkseen toteen. Siksi sinä et saa enää ikinä koskea noihin kortteihin. Ymmärrätkö?”

Tella nyökkäsi, vaikkei aivan ymmärtänytään, sillä hän oli vielä niin nuori, että tulevaisuus tuntui kaukaiselta ja epätodelliselta. Hän pani kuitenkin merkille, ettei äiti ollut kertonut, mistä kortit olivat peräisin. Ja tämä huomio sai hänet puristamaan tiukemmin korttia, joka hänellä yhä oli kädessään.

Äidillä oli ollut niin kiire napata pakka itselleen, ettei hän ollut huomannut kolmatta korttia, jonka Tella oli kääntänyt. Sitä, jota Tella ei ollut antanut pois. Hän piilotti sen varovasti ristissä olevien jalkojensa alle ja sanoi: ”Vannon kautta kiven ja kannon, etten ikinä enää koske tuollaiseen pakkaan.”

ISLA DE
LOS SUEÑOS

I

Tella ei enää leijunut.

Hän makasi kosteassa maassa ja tunsi olevansa hyvin, hyvin kaukana siitä säteilevästä, loistavasta olennoista, joka hän oli ollut edellisenä iltana. Illalla Legendin yksityinen saari oli hohtanut meripihkavaloa, josta oli huokunut lumousta ja ihmetystä mutta myös petollisuutta. Houkutteleva yhdistelmä. Ja Tella oli hekumoinut siinä. Caravalin päätösjuhlissa hän oli tanssinut kenkensä ruohotahraisiksi ja juonut kuplivaa viiniä lasikauppalla, kunnes oli melkein leijunut.

Nyt hän makasi naamallaan metsässä, kylmässä kovassa maassa.

Hän ähkäisi uskaltamatta avata silmiään ja haroi kasvistoa tukastaan toivoen, että muutkin yön jäänteet olisi yhtä helppo pyyhkiä pois. Ympärillä haisi vanhalla viinalta, männynneulasilta ja virheiltä. Ihoa kutisi ja kihelmöi ja päätä huimasi, mutta inhottavammalta tuntui kivistävä kireys niskassa ja selässä. Miksi hän oli kuvitellut, että ulkona nukkuminen olisi hyvä ajatus?

”Argh.” Läheltä kuului heräävän ihmisen tyytymätön urahdus.

Tella raotti silmiään, kurkisti viereensä ja napsautti luomet takaisin kiinni. *Likaiset pyhimykset.*

Hän ei ollut yksin.

Avattuaan silmänsä hän oli nähnyt korkeita puita ja rehottavaa aluskasvillisuutta mutta lisäksi tummaa tukkaa, pronssinväristä

ihoa, arpisen ranteen ja ruusutatuointiin peittyneen pojan käden.
Danten.

Muistikuvat hyökyivät mieleen sumuisena mylläkkänä. Danten kokeneiden käsien tuntu lanteilla. Danten suudelmat niskassa, leukapielessä ja lopulta huulilla, toisiinsa tutustuvat suut.

Mitä kaikkien helvettien nimeen hän oikein oli ajatellut?

Tosiasiassa hän tiesi täsmälleen, mitä oli ajatellut illalla, Caravalin päätösjuhlassa. Maailma oli maistunut taikuudelta ja tähtivalolta, lunastetuilta lupauksilta ja toteutuneilta toiveilta, mutta silti hänen kielellään oli viipynyt kuoleman kelmu. Vaikka hän kuinka joi samppanjaa ja vaikka ilma lämpeni tanssimisesta, hän hytisi muistellessaan kuoleman kylmäävää tuntua.

Hyppy Legendin parvekkeelta ei ollut suinkaan ollut epätoivoinen teko vaan toiveikas loikka tuntemattomaan. Silti hän oli halunnut karistaa kokemuksen ja sen merkityksen mielestään edes yhden yön ajaksi. Hän oli halunnut juhlia onnistumistaan ja unohtaa kaiken muun. Ja Dante oli vastannut näihin molempiin tarpeisiin. Hän oli komea ja osasi halutessaan olla hurmaava, eikä Tella ollut pitkiin aikoihin suudellut kunnolla kenenkään kanssa. Ja kautta pyhimysten, Dante totta totisesti osasi suudella.

Vieressä Dante venytteli ja urahti uudelleen. Danten iso käsi laskeutui hänen alaselälleen lämpimänä ja lujana ja aivan liian houkuttelevana.

Tella sanoi itselleen, että kannattaisi karata ennen kuin toinen heräisi. Mutta nukkuessaankin Dante osasi käyttää käsiään. Hän kuljetti sormiaan kuin ohimennen pitkin Tellan selkärankaa niskaan ja työnsi ne laiskasti tukkaan, kunnes Tella taipui kaarelle.

Danten sormet pysähtyivät.

Hänen hengityksensä vaimeni, ja siitä Tella arvasi, että hänkin oli hereillä.

Tella nielaisi manauksen ja nousi ripeästi seisomaan irrottautuen Danten pysähtyneistä, pystyvistä käsistä. Mitä siitä, että Dante näkisi hänen puikkivan pois – paljon kiusallisempaa olisi vaihtaa väkinäisiä kohteliaisuuksia kunnes jompikumpi rohkenisi keksiä

jonkin verukkeen ja rynnätä omille teilleen. Lukuisten suutelukokemustensa perusteella Tella kyllä tiesi, ettei kannattanut panna juurikaan painoa sille, mitä poika sanoi ennen suudelmaa tai heti sen jälkeen. Ja oli hänen sitä paitsi muutenkin pakko lähteä.

Illan muistikuvat olivat sumuisia, mutta yhtä hän ei ollut karistanut mielestään: kirjettä jonka oli saanut hetkeä ennen kuin tilanne oli käynyt kiinnostavaksi Danten kanssa. Sen oli sujauttanut hänen taskuunsa muukalainen, jonka kasvot olivat yön verhoamat ja joka oli kadonnut ennen kuin hän oli ehtinyt lähteä perään. Hän olisi halunnut lukea kirjeen heti paikalla uudelleen, mutta siihen nähden, mitä hän oli velkaa sen lähettäneelle *ystävälle*, se ei olisi ollut järkevää. Hänen oli mentävä omaan huoneeseensa.

Kostea multa ja terävät neulaset takertuivat varpaiden väliin, kun hän kipitti tiehensä. Kengät olivat ilmeisesti kadonneet, mutta hän ei halunnut haaskata aikaa niiden etsimiseen. Metsässä häivähтели hunajainen valo, ja sieltä täältä kantautuva möreä kuorsaus ja mumina kielivät, etteivät hän ja Dante olleet ainoat, jotka olivat sammuneet tähtien alle. Tella ei piitannut, vaikka joku näkisi-kin hänet hipsimässä pois korean kavaljeerin luota, kunhan vain kukaan ei kertoisi hänen siskolleen.

Dante oli kohdellut Scarlettia inhottavasti Caravalin aikana. Kaikki oli tietenkin ollut vain esitystä, koska Dante oli Legendin leivissä, mutta nytkin, kun Caraval oli ohi, oli vaikeaa siivilöidä totuudenmurusia tarusta. Dante oli käyttäytynyt julmasti pelissä, eikä Tella halunnut satuttaa Scarlettia enää enempää paljastamalla, että oli hurvitellut sellaisen pojan kanssa.

Onneksi maailma jatkoi uniaan, kun Tella pääsi metsänreunaan ja lopulta Legendin tornikartanolle.

Vaikka Caraval oli virallisesti päättynyt ja kartanon kynttilät ja lyhdyt oli sammutettu, rakennuksesta kiemurteli viekoittelevia kekäleenhekkuisia valokärhiä, jotka muistuttivat Tellalle, että vielä oli temppejuja tekemättä.

Eiliseen asti tämä talo oli pitänyt sisällään koko Caravalin maailman. Mahtavista puuovista oli päässyt uhkeiden punaisten verhojen

keskelle, eleganteille parvekkeille, joiden alapuolella avautui kaupunki, sen kanavat, omapäiset kadut ja salaperäiset kaupat täynnä maagista mielihyvää. Mutta pelin jälkeen talo oli ehtinyt jo kutistua, sen sisuksiin kätkeytynyt hetkellinen ihmemaan oli kadonnut, ja jäljellä olivat vain ne osat, jotka kuuluivat tavallisen mahtitalon seinien sisään.

Tella juoksi lähimpiä portaita ylös. Hänen huoneensa oli toisessa kerroksessa. Koska ovi oli pyöreä ja sininen kuin punarinnan muna, se löytyi helposti. Yhtä silmiinpistäviä olivat Scarlett ja Julian, jotka seisoivat ovenpielessä ja pitivät toisistaan kiinni kuin olisivat unoh-taneet, miten lausutaan hyvästit.

Tella oli iloinen, että sisko oli viimein antautunut onnelle. Scarlett ansaitsi kaiken ilon, mitä keisarikunnasta löytyi, ja Tella toivoi että tämä onni kestäisi. Hän oli kuullut, ettei Julian yleensä vedättä-nyt tyttöjä eikä koskaan jatkanut suhteitaan Caravalin päätyttyä, ja käsikirjoituksen mukaan Julianin ei ollut edes pitänyt jäädä Scarlet-tin seuraan sen jälkeen, kun oli toimittanut hänet Legendin saarelle. Toisaalta Julian valehteli elääkseen, ja siksi Tellan oli vaikea luottaa häneen. Mutta kun Scarlett ja Julian nyt seisoivat toisiinsa kietoutu-neina, päät yhdessä, he olivat kuin sydämen puoliskot.

He eivät kääntäneet katsetta toisistaan, vaikka Tella hiipi heidän ohitse kohti huonettaan.

”Oliko se kyllä?” Julian kuiskasi.

”Minun pitää puhua siskoni kanssa”, Scarlett vastasi.

Tella pysähtyi oven eteen. Tuntui kuin kirje olisi äkkiä käynyt painavammaksi hänen taskussaan, aivan kuin se olisi kärsimättö-mänä odottanut lukijaansa. Mutta jos Julian oli juuri kysynyt Scar-lettilta sitä, mitä Tella toivoi, hänen oli osallistuttava keskusteluun.

”Mistä sinun pitää puhua minun kanssani?” Tella keskeytti.

Scarlett vetäytyi kauemmas Julianista, mutta Julian ei irrottanut hänestä otettaan vaan punoi sormiaan hänen pukunsa punastuviin nauhoihin selvästi haluttomana päästämään irti. ”Kysyin Scarlet-tilta, lähtisittekö te molemmat meidän mukana Valendaan, keisa-rinna Elantinen seitsemänkymmentäviisivuotisjuhliin. Siellä järjes-tetään uusi Caraval, ja minulla on kaksi lippua.” Julian iski silmää.

Tella hymyi Scarlettille leveästi. Juuri tätä hän oli toivonut. Silti hänen oli vieläkin vaikea ottaa todesta viikon aikana kiertäneitä huhuja. Caravalia pelattiin vain kerran vuodessa, eikä hän ollut koskaan kuullut, että pelejä olisi järjestetty näin lähekkäin. Mutta ilmeisesti jopa Legend teki poikkeuksia keisarinna vuoksi.

Tella tuijotti Scarlettia toiveikkaasti. ”Eihän tuota tarvitsisi edes kysyä!”

”Luulin, ettet pidä Elantinen päivästä, koska oma syntymäpäiväsi jää aina sen varjoon.”

Tella nyökytteli harkitessaan vastaustaan. Todelliset syyt hänen lähtöhaluihinsa eivät liittyneet mitenkään Elantinen päivään, mutta Scarlett oli oikeassa. Koko Elantinen hallituskauden ajan keisarinna syntymäpäivä oli ollut yleinen pyhäpäivä, Elantinen päivä, ja sitä saatteli aina viikonmittainen juhlinta, jolloin tanssittiin, ylitettiin rajoja ja rikottiin sääntöjä. Tyttöjen kotisaarella Trisdalla juhlien vietto rajoittui kasvukauden 36. päivään, mutta silti se jätti varjoonsa Tellan syntymäpäivän, joka oli harmillisesti kasvukauden 37.

”Mitä yhdestä syntymäpäivästä, jos päästään Valendaan?” hän sanoi. ”Milloin lähdetään?”

”Kolmen päivän kuluttua”, Julian vastasi.

Scarlett nyrpisti huuliaan. ”Tella, meidän pitää ensin neuvotella.”

”Minä kun luulin, että olet aina halunnut päästä pääkaupunkiin katsomaan vanhoja raunioita ja taivaalla lipuvia vaunuja, ja nyt siellä vielä pidetään vuosisadan mahtavimmat juhlat! Mitä neuvottelemista tässä on?”

”Kreivi.”

Julianin ruskeat kasvot valahtivat harmaiksi.

Tellalle saattoi käydä samoin.

”Kreivi asuu Valendassa, eikä hän saa nähdä sinua”, Scarlett sanoi.

Scarlett suhtautui siskoonsa aina ylihuolehtivasti, mutta tällä kertaa hänellä oli Tellankin mielestä hyvä syy.

Kreivi Nicolas d'Arcy oli Scarlettin entinen kihlattu, isän hankkima sulhanen. Ennen Caravalia Scarlett oli käynyt vain kirjeen-

vaihtoa kreivin kanssa mutta uskonut kuitenkin olevansa häneen rakastunut. Scarlett oli ajatellut, että sulhanen voisi suojella sekä häntä että Tellaa – kunnes oli tavannut kreivin Caravalin aikana ja saanut tuta, miten alhainen ihminen hän oli.

Kreiviä kannatti totisesti pelätä. Jos hän saisi selville, että Tella oli elossa, hän voisi lähettää sanan isälle – joka uskoi Tellan kuolleen – ja silloin kaikki olisi mennyttä.

Mutta kaikki olisi mennyttä siinäkin tapauksessa, ettei Tella pääsisi Legendin ja hänen esiintyjensä mukana keisarikunnan pääkaupunkiin. Hän ei ollut ehtinyt vielä lukea uudelleen yöllä saamaansa viestiä mutta tiesi kyllä ystävänsä toiveen, ja täyttääkseen sen hänen olisi pysyttävä lähellä Legendiä ja Caravalin esiintyjä.

Caravalin aikana oli jäänyt hieman hämäräksi, ketkä kaikki olivat Legendin palveluksessa, mutta esiintyjät olisivat Valendaan menevällä laivalla – jopa Legend itse voisi olla kyydissä – ja siellä Tella saisi viimein tilaisuuden hankkia sen, mitä hänen ystävänsä pyysi.

”Kreivi on kiinnostunut vain omasta itsestään eikä varmasti tunnista minua, vaikka kävelisin suoraan hänen eteensä ja läimäytäisin päin naamaa”, Tella sanoi. ”Mehän tavattiin vain ohimennen enkä minä ollut silloin hehkeimmilläni.”

”Tella –”

”Tiedetään, ei saa pelleillä”, Tella keskeytti. ”En minä yritä pilkata sinua. Tajuan kyllä vaaran, mutta minusta pelkääminen on turhaa. Yhtä hyvin voidaan kuolla haaksirikossa, mutta jos sellaisille peloille antaa vallan, saa jäädä saarelle loppuiäkseen.”

Scarlett irvisti ja kääntyi katsomaan Juliania. ”Saisinko puhua vähän aikaa kahdestaan Tellan kanssa?”

Julian kuiskasi vastauksensa Scarlettin korvaan niin hiljaa, ettei Tella kuullut. Hänen sanansa saivat Scarlettin punastumaan. Kun Julian lähti, Scarlettin suu puristui viivaksi ja hän ja Tella sulkeutivat Tellan huoneeseen.

Siellä lojui joka paikassa alusvaatteita. Lipastonlaatikoista pilkisteli sukkiä, lipaston päällä oli hattuja, ja ovelta johti viittojen,

pukujen ja alushameiden polku sängylle, jota peitti huokuva kasa korttipelissä voitettuja turkiksia.

Tella tiesi, että Scarlett piti häntä laiskurina. Hänellä oli kuitenkin teoria: Siisti huone on helppo tutkia kenenkään huomaamatta, koska tavarat voi vaivattomasti panna juuri siihen, mistä ne on otanutkin. Mutta sotkua on vaikeampi rakentaa uudelleen. Tella näki yhdellä vilkaisulla, ettei kukaan ollut uskaltanut kajota hänen henkilökohtaiseen hullunmyllyynsä. Huone näytti koskemattomalta, paitsi että nyt siellä oli lisävuode, joka oli ilmeisesti tupsahtanut sinne kuin taikaiskusta tai todennäköisemmin kannettu portaita hänen sisartaan varten.

Tella ei oikein tiennyt, kuinka pitkään heidän annettaisiin oleskella saarella. Oli tietysti huojentavaa, ettei heitä ollut potkittu pois saman tien, mutta toisaalta, jos heidät olisi karkotettu, Scarlett olisi kenties ollut halukkaampi matkustamaan Valendaan. Tella kuitenkin toivoi, ettei Scarlett joutuisi tekemään mitään pakon edessä vaan voisi päättää lähdöstä itse. Oli tietysti helppo ymmärtää, miksi Scarlett empi. Olihan hän, Tella, kuollut edellisessä pelissä. Hän oli kylläkin tehnyt sen omasta tahdostaan, hänellä oli ollut hyvä syy, eikä hänellä ollut aikomustakaan kuolla uudestaan. Kokemus oli ollut hänelle aivan yhtä kauhea kuin Scarlettillekin. Oli vielä valtavasti kaikkea, mitä hän halusi – ja mitä hänen piti – tehdä.

”Scar, tiedän, että sinusta en olisi saanut pelleillä äsken, mutta minusta meidän pitäisi alkaa olla iloisia eikä aina niin vakavia. Ei meidän välttämättä tarvitse osallistua Caravaliin, mutta ainakin voitaisiin matkustaa Valendaan Julianin ja muiden mukana. Mitä järkeä koko ihanassa vapaudessa on, jos siitä ei nauti? Jos me jatketaan elämää kuin oltaisiin edelleen isän isojen nyrkkien alla, isä on voittanut.”

”Olet oikeassa.”

Tella arveli kuulleensa väärin. ”Sanoitko, että olen oikeassa?”

Scarlett nyökkäsi. ”Olen kyllästynyt olemaan koko ajan peloisani.” Hän kuulosti edelleen hermostuneelta mutta nosti leukaansa päättäväisesti. ”En halua enää osallistua peliin, mutta haluan lähteä

Valendaan Julianin kanssa. En tahdo vangita itseäni tänne niin kuin isä vangitsi meidät Trisdalle.”

Tellassa ailahti ylpeys. Trisdalla Scarlett oli vaalinut pelkoaan aivan kuin se suojelisi häntä, mutta selvästi hän nyt yritti pyristellä siitä eroon. Scarlett oli totisesti muuttunut Caravalin aikana.

”Olit oikeassa eilen, kun kehotit minua antamaan Julianille toisen mahdollisuuden. Olen iloinen, että tulin juhliin, ja tiedän että minua kaduttaisi, jos emme lähtisi Valendaan. Mutta”, Scarlett lisäsi, ”jos me lähdemme Valendaan, sinun täytyy luvata, että olet varovainen. En halua menettää sinua taas.”

”Älä hätäile. Minä vannon.” Tella tarttui juhlallisesti Scarlettin käsiin ja puristi. ”Vapaus on niin ihanaa, etten hevin luovu siitä. Ja pääkaupungissa käytän vain uskomattoman kirkasvärisiä vaatteita, niin etten ikinä katoa silmistäsi.”

Scarlettin huulet kaartuivat hymyyn. Tella näki, että hän yritti pidätellä naurua, mutta lopulta se puhkesi sointuvana ilmoille. Ilo kaunisti Scarlettia entisestään.

Tella nauroi mukana, kunnes heidän hymynsä olivat yhtä riemukkaat, aivan kuin huolet olisivat muita ihmisiä varten. Tella ei kuitenkaan kyennyt unohtamaan taskussaan olevaa kirjettä, joka oli muistutus maksamattomasta velasta ja pelastajaa odottavasta äidistä.

LUMOAVAN JA YLISTETYN
CARAVAL
ROMAANIN KIIHKEÄ JATKO-OSA

LEGEND ON VALINNUT SINUT.

pelaamaan peliä, joka voi muuttaa kohtalosi suunnan.

MATKA ALKAA KOHTALOKKAISTA KUTSUISTA.

*Peli käynnistyy virallisesti keskiyöllä, kasvukauden 30. päivänä,
ja päättyy Elantinen päivän aamunkoitteessa.*

*"Caraval on vaikuttava, kerroksittain
avautuva lukukokemus, joka tarjoaa jotain kaikille aisteille.
Garberin luoma maailma on täyteläinen ja salaperäinen."*

- Niina Tolonen, Yöpöydän kirjat -blogi

*"Olen kertakaikkisen mykistynyt, haltioitunut ja innostunut tästä
Stephanie Garberin esikoisteoksesta. I LOVE IT I LOVE IT I LOVE IT!"*

- Heidi P., Kirjapölyn huhuuluja -blogi

"Erinomainen, fantasiamaailmaan sijoittuva romanttinen mysteeri."

- Antti Oikarinen, Tähtivaeltaja

ISBN 978-951-0-43444-4

9 789510 434444

N84.2 • www.wsoy.fi